

ΕΤΟΣ Α!

ΑΡΙΘ. 13-

ΑΘΗΝΑΙ

Πέμπτη 22 Ιανουαρίου

1904

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Καρτομαντεία. Ο Ρήγας έπεσε επάνω στην Ντάμα. Καλός ολιγός. Θα
βίδη άποψη.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΟΝ ζήτημα ἐγεννήθη κατά τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, τὸ ὅποιον ἀνυσύχνησε πολὺ τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν. Ὅτι καθ' ὄλον τὸν Ἰανουάριον δὲν θὰ ἔχωμεν πανσέληνον. Ἡ διάδοσις αὐτὴ ἔκαμε πολλοὺς ν' ἀνησυχίσουν ἐκ τοῦ φόβου μήπως μὲ τὸ σκότος ποῦ θὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὰς νύκτας τσακωθοῦν ἐξ ἀπροσεξίας.

**

Διὰ τὰ μὴ συμβοῦν λοιπὸν τοιαῦτα δυστυχίματα, οἱ σύζυγοι ἐπρομηθεύθησαν εἰδικῶς φαναράκια, ἐκ φόβου μήπως αἱ κυριαὶ τῶν βγαλοῦν τὰ μάτια τῶν.

Ἄλλως ὁ φόβος οὗτος εἶνε πολὺ δικαιολογημένος, διότι εἰς τὸ Ἀεριοφῶς δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχη πολλὴν ἐμπιστοσύνην. Φαντασθῆτε πλέον τί τὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰ ἀπόκρυφα μέρη τῆς πόλεως, ἀφοῦ πλησίον εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἀεριοφῶτος γίνονται τόσα πεσίματα.

Ἐννοοῦμεν ὁπλοδὴ ὅτι εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς συνήθως οἱ ἄνθρωποι γίνονται θύματα τόσων κάρων.

Οὐχ ἦττον ἐξ ὄλων τῶν γυμφευμένων μόνον οἱ νεόνυμφοι δὲν θὰ ἔχουν φόβον ἀπὸ σκότος, διότι θὰ τοὺς φωτίζῃ κατὰ τὰς νύκτας ἡ Σελήνη τοῦ μέλιτος.

**

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μεγάλως ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν κυριῶν ἡ διάβασις ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ ὄραίου γάλλου ἠθοποιοῦ κ. Δαρμόν, ἰδίως κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Μόννα Βάννας, ἐνθα ὑπεκρίνετο τὸν Πριντζιδάλλε. Ἀλλ' ἡ φοῦρια αὐτὴ εὐτυχῶς δὲν εἶχε συνεπειάς, διότι ἐγένετο ἐγκαίρως ὅτι ὁ κ. Δαρμόν ἦτο ὁ Πριντζιδάλλε μόνον τῆς κυρίας Μόννα Βάννας Μαίτερλιγκ.

**

Ὁ κ. Μαίτερλιγκ ὑπῆρξεν ἀτυχῆς σύζυγος, διότι συνέλαβε τὴν κυρίαν του μὲ τὸν κ. Δαρμόν.

— Τί κάμνετε σεῖς αὐτοῦ;

— Κάμνομεν ὁ κ. κ. μ. α. ς., ἀπάντησεν ἡ κυρία του.

— Ἐπροχωρήσατε πολὺ, ἀνέκραξεν ὀργίλως.

— Ἄ μπᾶ. Δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ τελειώσωμεν οὔτε τὴν πρώτην πρᾶξιν.

**

Ὁ διάλογος οὗτος ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ὁ κ. Μαίτερλιγκ εἶνε ὡς γνωστὸν συμβολιστής. Τοσοῦτον δὲ ἔμεινε βέβαιος περὶ τῆς ἐπι-

τυχίας, ὥστε ἔστειλε τὴν κυρίαν του καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ τελειώσουν καὶ τὰς λοιπὰς πράξεις τοῦ αὐτοῦ δράματος.

Ἀναγκαῖον κρίνομεν νὰ σᾶς προϋθέσωμεν ὅτι τὸ δράμα αὐτὸ διὰ κ. τὸν Μαίτερλιγκ φέρει πλεόν τὸν συμβολικὸν τίτλον **Ξ α ν α - Β ἄ ν α**.

**

Ἐν τούτοις μεθ' ὄλον τὸ ὀριστικὸν ἀγκαζαμέντο τοῦ κ. Δαρμόν, πολλὰ ἐπεισόδια ἐγένοντο κατὰ τὴν παράστασιν μεταξὺ συζύγων.

Εἰς ἐξ αὐτῶν ἠκούσθη λέγων πρὸς τὴν γυναικὰ του, ποῦ τὸν ἐκύτταζε διαρκῶς μὲ τὰ λορνιόν.

— Μὰ δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ τὰ κατεβάσῃς περὶ ἀπὸ πάνω του;

— Πᾶ, γιατί ὄχι; Τώρα ποῦ τὸν εἶδα τί πράγμα εἶνε τὰ κατεβάζω εὐχαρίστως.

**

Καὶ ἄλλος διάλογος:

— Δὲν κυττάζεις τώρα κ' ἐμένα. Τὸν ἔφαγες περὶ μὲ τὰ μάτια.

Καὶ ἡ σύζυγος στενάζουσα:

— Ἄχ! .. τὸ ν' ἔφαγα... μὰ μόνον μὲ τὰ μάτια!...

**

Τὸ δὲ συμπέρασμα ὄλων αὐτῶν τῶν διαλόγων εἶνε ὅτι τὰ ἀνδρόγυνα ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὰ σπῆτια τῶν μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ καυχᾶς ἤρχισε ἀπὸ Δαρμόν, καὶ ἐτελείωσε μέχρι δαρμόν.

Τέλος πάντων ὁ κ. Δαρμόν ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν μας μεγάλας ψυχολογικὰς ἐπαναστάσεις, ὅσαι δὲ δεσποινίδες δὲν ἤξευραν καλὰ γαλλικά, ἠσχολήθησαν καθ' ὄλον τὴν νύκτα νὰ μεταφράζον τὸ ὄνομά του μὲ τὸ χέρι!...

**

Προχθὲς ἐγένετο καὶ πάλιν νέα δίκη τοῦ «Φλέρτ», καθ' ἣν κατεδικάσθη ἐκ νέου ἐρήμην, ὑποσιαζόντων τῶν μαρτύρων, ἐνθ' ἠδύναντο νὰ μὴ εἶνε ἀνάγκη καὶ μαρτύρων, διότι ὁ μόνος μαρτυρὴς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶνε ὁ διευθυντὴς τοῦ «Φλέρτ».

**

Τὸ ἀκροατήριον ἦτο πυκνότερον, διάφοροι συζητήσεις ἐγένοντο περὶ τοῦ φύλλου μας.

Εἰς ἐκ τῶν παρισταμένων ἐρωτᾷ:

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε εἶνε μαλλιαρὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ «Φλέρτ»;

— Ὁχι, ἀλλὰ γράφει περὶ μάλιαρῶν.

**

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ δίκη ἐγίνετο καὶ πάλιν ἐρήμην μὲ ἐν ἔτος. Ἐὰν κρίνωμεν ὅμως ἀπὸ τὰς κρατούσας εἰς τὰς ἡλικίας τῶν νέων συνηθείας, αὐτὸ τὸ ἐρῆμην θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τῶν δέκα πέντε ἐτῶν!...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ: Καταδίκη τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Φλέρτ» εἰς ἰσόβια δεσμά. (Τραγικὴ ἐπιθυμία μερικῶν φίλων!) *μας ποῦ θὰ φᾶνε καρπαζιές.*

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ: Τὰ πύρινα βλέμματα. Στὸ παραθύρι κρέμεσαι; Νᾶρθω; (Ἐιδύλλιον εἰς πρᾶξις κατόπιν).

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ: Ἡ Βουλὴ. (Ἔργον ἔξοχον. Τοὺς πρώτους ρόλους ἔχουν ἡ δεσποινὴς Γροθομπατινάδα καὶ ὁ κ. Χαστούκης). — Λοιπὸν ἐδῶ τὰ γραφεῖα τοῦ «Φλέρτ»;

(Ἠραῖος μονόλογος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Φιφίκας Τρ.).

ΣΥΝΤΑΓΜΑ: Νὰ ὁ Πετεινός! ... (Δράμα ἀνταποδεδεικτόν). Αἱ Συζητήσεις. (Ἔργον εἰς πολλὰς γλώσσας). Διατὶ καταδιώκεται τὸ «Φλέρτ»; (Μονόλογοι καὶ διάλογοι τῶν ἀποροῦντων).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ: Μιὰ δεκάρα πέντε γυμνά σόκιν κάρτ-ποστάλ. (Ἔργον πολὺ πρᾶξις καὶ μὴ συνεπειάς καὶ ἀκαταδίωκτον).

ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ: Τὰ μουντζουρούμ... Κατηγοροῦσιν τὴν γάτα μας καὶ τήνην λέεεε γρααα. (Χορὸς μὲ ὕψος πρᾶξις).

Ὁ Κόκκορας

Σ' ΕΝΑ ΝΕΙΟΠΑΝΑΡΟ

Τὴν φίλησαν... τὴν χᾶιδεσαν...

καὶ... καὶ... καὶ... καὶ

Κ' ὕστερα τὴν ἔδωσαν

Σ' ἐσὲ τὸν νετενεκέ.

Ὁ Μάγκας.

ΣΤΗΝ ΔΗΘΕΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ Κ. Θ

Στῆς Κερκύρας μὲν ἔρημη ῥάχη

ἔτρεξε φύγει κρυφὰ μου μονάχη

Στὰ κρυφὰ τὸ παιδί νὰ γεννήσῃς

Ποῦδες κάνει μὲ χίλιους πατέρας

Καὶ ὕστερον πάλι ἐδῶ νὰ γυρίσῃς

καθαρὴ σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

ΓΕΙΑ - ΧΑΡΑΣ

Ἡ Κωμῶδια τῆς ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΛΕΙΟΥΣ

Πρόσωπα

Ἡ Κλειώ — Ὁ Ντιντῆς — Ὁ Ἰατρός.

[Σημείωσις τοῦ Κουασιμῶδου. Ἡ παρούσα Κωμῶδια ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἐκτὸς τῶν κανόνων τοῦ Ἀριστοτέλους, διότι μεθ' ὄλον τὴν καλὴν μου διάθεσιν δὲν κατώρθωσα νὰ φέρω τὴν ἐνότητά τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ἐὰν ὅμως ἡ σκιά τοῦ Ἀριστοτέλους δυσχερῆσθῃ διὰ τὴν παράστασιν ταύτην τῶν δραματικῶν κανόνων, ἔχω ὑπερ' ἐμοῦ τὴν σκιάν τοῦ Ἰπποκράτους, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν στείγην αὐτῆν διὰ νὰ κανονίσω τὸ ἔργον μου ... Πρίτς! ! !]

Σκηνὴ Α'.

[Ἐδῶ ἡ σκηνὴ παριστᾷ μίαν θύραν ἀποκέντρου οἰκίας τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα εἶνε θωρηκτά, δηλαδὴ θωρακωμένα

μὲ λαμαρίναν. Τὸ ἐν ἐκ τῶν παραθύρων εἶνε ἡμίανοικτον, ἡ δὲ Κλειώ ἡμιεῖ εἰς αὐτοῦ μὲ τὸν Ντιντῆν, ὅστις ἵσταται ἔξωθεν].

ΚΛΕΙΩ. Σοῦ ὀρκίζομαι Ντιντῆ μου, ὅτι δὲν ἔχεις δίκην. Ὅσο γὰρ καθαριότητα ἄλλο τίποτα νὰ λές...

ΝΤΙΝΤΗΣ. Μὰ τέλος πάντων ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἄλλην ἀπὸ σένα...

ΚΛΕΙΩ. Μήπως στὸν ὕπνο σου λόγον χάρην...

ΝΤΙΝΤΗΣ. Αὐτὰ νὰ τ' ἀφήσῃς. Μὲ τὸν ὕπνο δὲν κολάει... ἡ δικαιολογία αὐτῆ.

ΚΛΕΙΩ. Μὰ νὰ σὲ χαρῶ σοῦ λέω, Ντιντῆ μου!

ΝΤΙΝΤΗΣ. Καλὰ. Θὰ πάω στὸ γιατρὸ καὶ ἂν ἦνε ἀλήθεια, δυστυχισμένη, σοῦ τὸ λέω ἔσπερα. Ἐχάθηκες!

ΚΛΕΙΩ. Καὶ ἡ γυναῖκά σου δὲν μοῦ λές μήπως...

ΝΤΙΝΤΗΣ (ἐκτελῶν κίνημα ἀπελπισίας). Ἄσ' τα, φασκέλωσέ τα... Μεγάλες φασαρίες. Κακομοίρα, ἂν μοῦ πῆ ὁ γιατρὸς πῶς...

ΚΛΕΙΩ. Μὲ φωνάζουν... καλὴ νύκτα. Ἐ, πήγαυε καὶ θὰ ἰδῆς.

[Ἡ Κλειώ... κλείει τὸ παράθυρον καὶ εἰσέρχεται, ὁ δὲ Ντιντῆς ἀπέρχεται].

Σκηνὴ Β'.

[Μετασκευὴ τῆς Σκηνῆς. Ὁ Ντιντῆς εὑρίσκει εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἰατροῦ. Διάφορα ἐργαλεῖα ἀνηρημένα ἀπὸ τὸν τοῖχον. Ἄλλα ἐπὶ μίᾳ τραπέζῃ. Ὁ Ἰατρός ἵσταται ἐναντὶ τοῦ μειδιῶν].

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Καλὰ, βρὲ ἀδελφέ, μὰ πάλι παντρεμμένος ἄνθρωπος ἐσὺ, τί ἠθέλες νὰ πᾶς νὰ κάνῃς τέτοια ταξείδια.

ΝΤΙΝΤΗΣ. Ἐέρω καὶ γό, Γιατρέ μου; Τυχαίνει ὁ ἄνθρωπος καὶ σιραβώνεται καμμιὰ φορὰ... Ἐπειτα νὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶγμα. Μοῦ ἔκανε ἐντόπωσι καὶ τὸ ὄνομά τῆς, γιὰ αὐταὶ τῆς ἡμέρες ἦταν πολὺ ρεκλαμαρισμένο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ναυάγιο ποῦ ἔγινε. Ἐεῦρες...

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Ποῦ ναυάγιο;

ΝΤΙΝΤΗΣ. Κάνεις πῶς δὲν ξεῦρες δηλαδὴ; Δὲν ἐνανάγησε ἡ «Κλειώ»;... Ἐκεῖνο τὸ βαπόρι;

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Ἐ καλὰ αὐτὸ τὸ ξεῦρω. Μήπως ἦσουν καὶ σὺ μέτοχος;

ΝΤΙΝΤΗΣ. Ὁχι ἀδελφέ. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ πήγαυα προχθὲς εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐσυλλογιζόμενον τοὺς δυστυχισμένους τοὺς ναυαγούς, περᾶ ἀπὸ κοντά μου αὐτὴ καὶ μοῦ γελᾷ. Σὰν νὰ μοῦ γουστάρει καὶ τὴν σταματᾷ καὶ τῆς πιάνω κουβέντα. Ἐγίναμε φίλοι ἀμέσως. — Πῶς ὀνομάζεσαι; τὴν ἐρωτῶ. Τί ὄνομα νομίζεις πῶς μοῦ εἶπε;

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Τί ὄνομα;

ΝΤΙΝΤΗΣ. Κλειώ.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Κότταξε τί σύμπτωσις! καὶ λοιπὸν;

ΝΤΙΝΤΗΣ. Λοιπὸν μοῦ μπαίνει ὁ διάβολος μέσα μου νὰ ἰδῶ τέλος πάντων τί γούρι ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποῦ ὅσοι ταξιδεύουν μὲ αὐτὸ ναυαγοῦν. Καὶ πᾶμε εἰς τὸ σπῆμι τῆς...

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Πρὸ πόσων ἡμερῶν ἔγινε αὐτὸ;

ΝΤΙΝΤΗΣ. Πρὸ πέντε ἀκριβῶς.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Ἰσα ἴσα, ἦλθες μὲ τὴν προθεσίαν.

Ἄκουσε λοιπὸν, φίλε μου. Σ' ἔφαγε τὸ ὄνομα.

ΝΤΙΝΤΗΣ. Ἀές, γιατρέ;

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. Οὐ βέβαια. Σ' ἔφαγε τὸ ὄνομα, καὶ τώρα εἶσαι καὶ σὺ ναυαγὸς τῆς Κλειῶς!

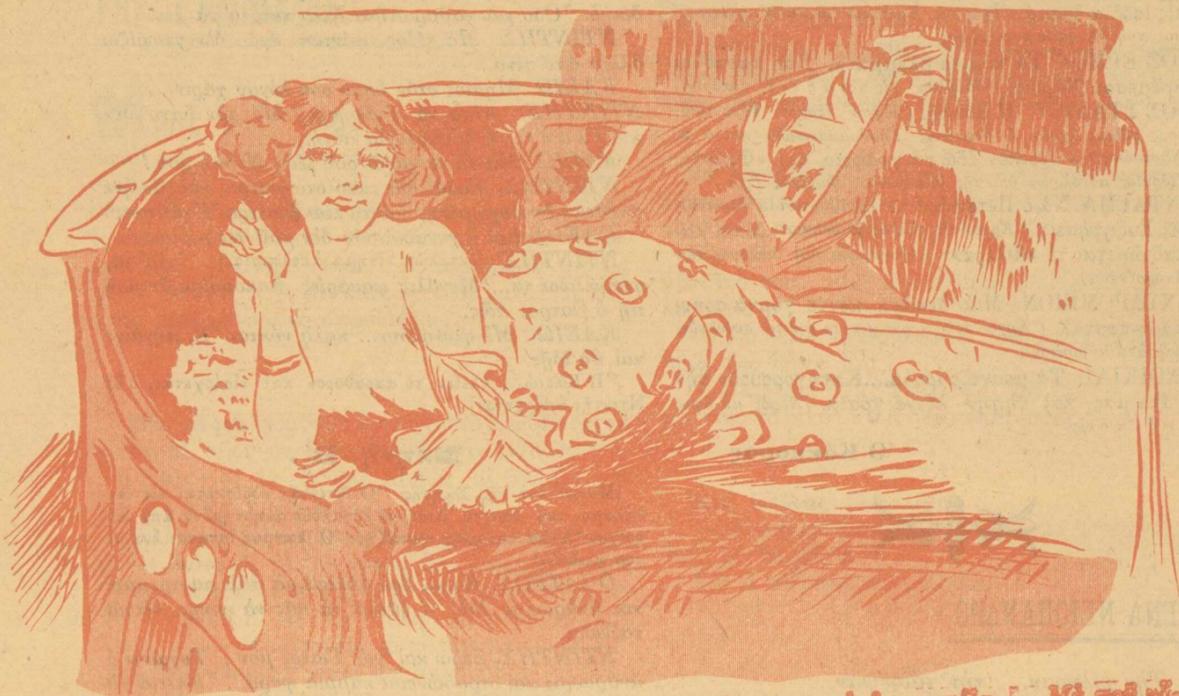
ΝΤΙΝΤΗΣ. (ἐν ἀπελπισίᾳ). Καὶ ἐγὼ ἐνανάγησα ὁ δυστυχῆς ἐν μέσῃς Ἀθήναις.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ. (τύπτων ἐλαφρῶς τὸν Ντιντῆν εἰς τὴν πλάτην). Ἀἴθως κάνεις, φίλε μου, καὶ αὐτὸ σημαίνει πῶς δὲν ξεῦρες καθόλου ἀπὸ γεωγραφίαν. Σὲ πληροφοροῦν λοιπὸν ὅτι τὸ μέρος ποῦ ἐνανάγησες καὶ σὺ μὲ τὴν Κλειῶ εἶνε **κόλπος** καὶ λέγεται μάλιστα **καὶ μαλλιαρὸς**!..

[Πίπτει ἡ Αὐλαία, ὅπισθεν δὲ αὐτῆς ὁ Ἰατρός ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά του.]

Ὁ ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ

— "Όλοι με βλέπουν έτσι ξαπλωμένη, και νομίζουν πως είμαι καμιά θεοταμπέλα. . . Μά ποῦ νῦν ξεραν πόση δουλειά κάνω . . ."

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

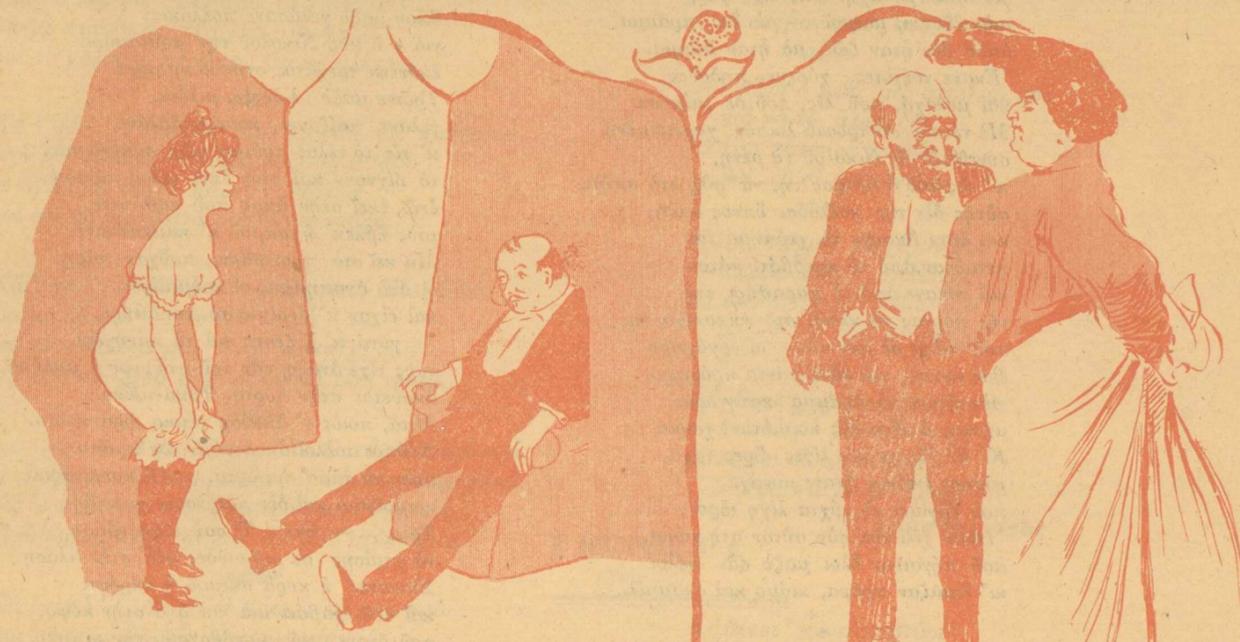
— "Όταν οἶζο εἰς τὸ στόμα μου δὲν βάζω ὄλο μούρχειται σὰν τὸ ὄω νὰ φωνάζω κ'ἔδιαν παίρνω πρὶν νὰ φάω ἕνα οἶζο τὸ ὄω...τὸ ὄω...τὸ ὄω...τὸ ὄω... και δὲν σκούζω!"

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Μ' ἀλλαγμένα τὰ καπέλλα σὺν κερδίῃ
 Ἀπὸ κείνο τὸ μεγάλο μπαμπούζι
 Τὸ κολιτὸ τῆς πολεμίας νὰ τῆς βάλῃ
 Μὰ ἀφίρνετε λιουαῖο . . . τὸ μανῆμι.
 — Μὰ τί μάνεις ; τοῦ φωνάζει ἡ καυμένη
 Τὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ μανῆμι πρῶτα μπαίνει . . .

ΤΑ ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ

— ΕΚΕΙΝΟΣ. Ἀχ! ὦχ... Ἡ καρδιά μου... ἡ καρδιά μου . . . Μούρχειται σὰν λιποθυμία . . .
 ΕΚΕΙΝΗ. (Στημένοντα τὸ φέρεμά της). — Ἡ καρδιά σου ; . . . Στάσου νὰ σοῦ δώσω λίγο ἀνδρόνερο νὰ μυρίσῃς πουλάκι μου . . .

— Ἀχ κυρία μου! Δὲν ξεύρετε τί μανία ποῦ ἔχω μὲ τῆς κουραμένες . . .
 — Παρακαλῶ κύριε! Ἔχω σόζογον . . .
 — Δὲν σημαίνει κυρά μου . . . Ἐγὼ ἀπηρέτησα σὺν ἀγιοποιεῖται τρία χρόνια ἀντινατασιδῆς.

Η ΜΑΤΙΜΟΥ

"Ἦτανε σόζογος καλὸς ὁ Νίκος κ' ἔς τὸν κατηγοροῦσαν ἀδικῶς πῶς ἔτρεχε τῆς νύχτης και ἄλλου, κ' ἄφανε μονόζη τὴ Νικολοῦ"

"Ὅσα κ' ἂν ἴγαν ἦσαν ἔλα ψέμμα ποτὲ του δὲν ἰσῆκανε τὸ βλέμμα νὰ ἰδῇ κ' αὐτὸς γυναῖκα ἄλλουνοῦ γιὰτ' εἶχε τὴ γυναῖκά του σὺν τοῦ.

(Συνέχεια)

Κι' ἄν ἔβγαυε κι' ἄν ἐνυχοπερπάτει,
σᾶν νοικοκύρης ποῦταν, θάχε καίτι
ποῦ θάταν τοῦ βγαλομάτος αἰτία,
χωρὶς τὸ πρᾶμμα νᾶνε κι' ἄμαρτία.
Κ' ἡ κυρὰ Νικολοῦ, ποῦ τὸν καρτέρει
δὲν ἦταν μοναχὴ. Τῆς εἶχε φέρη
μιὰν ἔξυπνη μαῖμου, — μιὰ ἕνα πρᾶμμα
δοῦδὲν ἦταν ζῶ, μιὰ ἦταν θᾶμμα.
Ἔκανε τούμπες, χόρευε, πηδοῦσε,
καὶ μοναχά, ποῦ λές, ποῦ δὲ μιλοῦσε.
Μὲ τέτοια συντροφιά λοιπὸν χαριτωμένη
συνείθιζε ἡ Νικολοῦ νὰ μένη,
κι' ὅς ποῦ δ' ἀντρας τῆς νὰ ῥθῆ στὸ σπῆτι,
αὐτῆς δὲν τῆς κολλοῦσε ἕπνος μπίτι,
καὶ ἔταν ἄκουγε τὸ χτύπημά του
πετιώταν, ἀπὸ τὸ κρεββάτι κάτου
καὶ πέταγε ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς
τῆς πόρτας τὸ κλειδί στὸ νοικοκύρη τῆς.
ποῦ τῶχε σὲ μιὰ κόφα μὲ ἐργόχειρο
ἐκεῖ κοντά, γιὰ νᾶνε πάντα πρόχειρο.
Δὲν ἦτανε τὸ πρᾶμμα κατηγόρια,
μήπως ὁ Νικολὸς κοιμόταν ἡχώρια;
Κι' ἄν ἔλειπε γιὰ λίγες ὥρες τάχα,
μήπως ἐκεῖνος ἦτανε μονάχα
ποῦ ἔβγαυε τὴ νύχτα λίγη ὥρα;
Ἦσαν χιλιάδες σᾶν αὐτὸν στὴ χώρα,
ποῦ πῆγαιναν ὅλοι μαζὸν σᾶν φίλοι
κι' ἔπαιζαν πρέφα, κιάμο καὶ σκαμπίλι.

Μιὰ μέρα, πῆγε σπῆτι μὲ τὸ θάρρος,
ὁ κὺρ Γιαννάκης, φίλος καὶ κουμπάρος.
Κ' ἡ κυρὰ Νικολοῦ, ποῦ μόνη εὐρέθη,
ἀπ' ὄξω, ἀπ' ὄξω τοῦ ἐπαρπονέθη,
πῶς ἔτι δηλαδὴ ὁ Νικολός,
εἶνε σὲ ὅλα πρῶτος καὶ καλός,
Μὰ θέλει κάθε βράδυ γιὰ νὰ βγαίνη,
καὶ τὴν ἀφίνει μόνη τὴν καυμένη
μὲ τὴ μαῖμου, ποῦ μ' ὅσα καὶ νὰ ξέρη
στὴ συντροφιά δὲν θὰ τὰ καταφέρη. . . .
Ἄκουε Γιαννάκης, ἀγαθὸς στὴ φύσι,
θέλει εὐθὺς νὰ τὴν παρηγορήσῃ. . .
τῆς παίρνει εὐθὺς τὸ χέρι καὶ τὸ σφίγγει. . .
τοῦ κόβονται τὰ λόγια εἰς τὸ λαρύγγι. . .
Μὰ στὴ συγκίνησί του δὲν ἀντέχει,
καὶ μιὰ ἐδῶ, καὶ μιὰ ἐκεῖ τὴν ἔχει
τὸ μουσικὸ τῆς λέει μὲ λόγια λίγα. . .
Τῆς μπαίνει καὶ τῆς Νικολοῦς ἡ μυῖγα
κι' ἀντὶ νὰ τὸν μαλλώσῃ γιὰ τὸ θάρρος,
τὰ φτιάχνουσε κουμπάρου καὶ κουμπάρου.
— Ἄ, διάβολε! Τὸν Νικολὸ τὸ χάχα!
μὲ τί δικαίωμα ἐκεῖνος τάχα
τὴν ἄφινε κι' ἐνυχοπερπάτει;
Τάχα κι' ἡ Νικολοῦ ἄν κάμη καίτι
εἶνε ἄξια ποινῆς καὶ καρμανιόλας;
Ἔπειτα ποῦ θὰ τῶξερε κι' ὁ Νικόλας;
— Κάνε δουλειά σου δὲν εἶνε ἄμαρτία
γιατὶ καὶ ὁ θεός, ποῦ μὲ σοφία
ἔφτιασε κάθε πρᾶμμα μέσα στὴν πλάσι,
τῶχε, ποῦ λές, καὶ τοῦτο εἶσι φτιάσῃ,
ποῦ ἢ πρωτὸ τὸ δώκης, εἶτε βράδν,
νὰ μὴν ἀφίγη τίποτε σημάδι! . . .

Μιὰ μέρα τὸ λοιπὸν ἀπ' τῆς πολλές,
κατέβηκε στὸ Νικολό, ποῦ λές,
νὰ πάη στὰ λουτρά, γιὰτ' ἦρθε λόγος
πῶς γίνεται ἐκεῖ μεγάλος τζόγος
ὅπου μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ παίξῃ

ἀπὸ τὸ βράδν ὅσοῦ νὰ καλοφέξῃ.
Ἦ Νικολοῦ, — Τί νὰ κανε κι' ἐκεῖνη;
μετὰ χαρᾶς τὴν ἄδεια τοῦ δίνει,
τοῦ ἔρχεται ποῦ λές, περαστικά,
κι' ὁ νοικοκύρης φεύγει βιαστικά. . .
Τὸ βράδν ὁ κουμπάρος ὁ Γιαννάκης,
ἔπον μαζὸν γέλασανε πολλὰκις
γιὰ τὸ κὺρ Νικολοῦ τὴν κουταμάρα
ἐκόνεψε τρεχάτος στὴν κουμπάρα.
Τρῶνε μαζὸν μὲ ὄρεξι, μιλάνε,
γελᾶνε, παίζουσε, κουτρουβαλάνε,
κι' εἰς τὸ τέλος τούτων τῶν συμβάντων,
τὸ ρίχνουν καὶ στὸν ἕπνο τέλος πάντων,
ἐνῶ, ἐκεῖ στὴν ἄκρη ποῦ καθότανε,
τοὺς ἔβλεπε ἡ μαῖμου κι' καμωνότανε.
Μὰ καὶ στὸ πρωτοῦπνι, ποῦχαν πάρη,
οἱ δὲν ἀγαπημένοι οἱ κουμπάρου,
καὶ εἶχαν κι' ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι,
— γιὰτὶ κι' ἡ ζέστη καὶ τὸ πανηγῶρι
τοὺς εἶχε ἀνάρη σᾶν τοῦ φούρνου ἡ μπούκα,
ἀκούεται στὴν πόρτα: Τάκα-τούκα.
Μπα, ποῖος ν' ἀκούσῃ τέτοια ὦρα κρότο. . .
Χτύποι πολλοὶ ἀκολουθᾶν τὸν πρῶτο. . .
πάει νὰ σπάσ' ἡ πόρτα. . . Οἱ κουμπάρου
κοιμούνται καὶ δὲν παίρνουσε χαμπάρι,
Τότε. . . — Θεέ! Τί σοῦχε κατεβάσῃ
νὰ φτιάσῃ καὶ μαῖμουδες μὲσ' στὴν πλάσῃ;
Σηκώνει ἡ κυρὰ μαῖμου ἡ σκρόφα
καὶ σοῦ τραβᾶει μιὰ καὶ δὲν στὴν κόφα,
ποῦ ἦτανε σιτοῦ κρεββατιοῦ τὴν μπάντα
κι' ἔβαζαν τὸ κλειδί τῆς πόρτας πάντα. . .
Τὸ παίρνει τὸ κλειδί στὰ δάχτυλά τῆς,
καί, ὅπως πάντα ἔκαν' ἡ κυρὰ τῆς,
σιτὸ ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι πάει,
τοῦ δίδει μιὰ κι' ἀπ' ὄξω τὸ πετάει. . .
— Ἐὐχαριστῶ, φωνάζει ὁ Νικολός:
»ξέρεις δὲν ἦταν ὁ καιρὸς καλὸς
»καὶ στὰ λουτρά πολλοὶ δὲν θᾶνε ξένοι,
»γιὰ τοῦτο, βλέπεις, γύρισα καυμένη. . .»
Ἄφου λοιπὸν δὲν σκόπευε νὰ φύγῃ,
βάζει στὴν πόρτα τὸ κλειδί κι' ἀνοίγει
χωρὶς τοῦ φουκαρᾶ νὰ μπῆ στὸ νοῦ του
τὸ τί τοῦχε σκαρώσ' ἡ Νικολοῦ του.
Μπαίνει λοιπὸν κι' αὐτὸς στὴν κάμαρά του
καὶ βλέπει ἕνα παντελόνι κάτου,
ἐδῶθε μανικέτια καὶ φουκόλα
μαζὸν μὲ τῆς κυρᾶς τὴν καμζόλα,
καὶ κάποια ὦρα στρίβει καὶ τὸ μάτι
στὸ μέρος, ὅπου ἦταν τὸ κρεββάτι,
καὶ βλέπει. . . ἰ νὰ ἰδῆ! . . . Ὁ σιφορᾶ του!
τὴ λατρευμένη τὴ νοικοκυρὰ του
νὰ ξεροροχαλίξῃ μὲ μεράκι
στὰ στήθια τοῦ κουμπάρου τοῦ Γιαννάκη!

Λοιπὸν, ἀκούστε τώρα κι' ἀπὸ μένα
μιὰ συμβουλή μὲ λόγια μετρημένα.
Μπορεῖτε, ὅσοι εἶστε παντρεμένοι,
νὰ μπαζέτε στὰ σπῆτια σας ἐν γένει
ὅλα τὰ ζῶα, βράμικα ἢ καθάρια
τσακάλια, λύκους, τίγρεις, λεοντάρια,
στρουθοκαμήλους, νυχτερίδες, φεΐδια. . .
Μαῖμου ποτέ!! — Θὰ πάθετε τὰ ἴδια! . . .

Ὁ ἄριστος
ψάστης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗ

Χά! χά! . . . Παντρεύεσαι ἀλήθεια; Τί χαρά!
θάρθω καὶ γὼ στὸ γάμο νὰ χορέψω. . .
θὰ μὲ πιστέψῃς; Τρέλλα μιὰ φορὰ!
ἀπ' τὸ γαμπρὸ μὲ τέχνη θὰ σὲ κλέψω.

Χά! χά! . . . Μπρὸς ἀπὸ κόσμον καὶ πεθερικά,
ἀπὸ παππάδες, διάκονος καὶ κουμπάρου
ἴσ' τὴ κλίνη θὰ σὲ πάω τὴ νυφικὰ
καὶ καὶ τὴ παρθενιά σου θὲ νὰ πάρω.

Χά! χά! . . . Θὰ σὲ παντρεύουνε; Στοχάσου,
ἀκόμα τὰ φιλά μου εἶνε ἀχνὰ
καὶ τὰ σημάδια μὲς ἴσ' τὴν ἀγκαλιά σου
ἀπ' τοῦ κορμιοῦ μου τὰ ὄργια εἶνε νοπά.

Χά! χά! . . . Τὴν ἄσεμνη θὰ σοῦ πάρω παρθενιά
ἴσ' τὴ λύσσα τῶν κορμιῶν ποῦ θὰ συμπλέκονται
μὲς ἴσ' τ' ἄσπρα τοῦ γαμπροῦ μας νυχτικά . . .
Τί ὄμορφα ἀλήθεια ποῦ θὰ μού στέκονται!

Χά! χά!! . . . Θεὲ νὰ σὲ πάω ἴσ' τὸ γαμπρὸ
ἔτσι γυμνὴ, χλωμὴ, μετανωμένη
τὴν ὥρα ποῦ θὰ σέρνουνε συρτό,
ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω οἱ καλεσμένοι.

Χά! χά!! . . . Παντρεύεσαι ἀλήθεια; Τί χαρά!
τὸ πρῶτό σου παιδί. . . χά! χά! . . . ἐγὼ θὰ φτιάξω
καὶ μὲ τὴν πρώτη μοναχὰ ῥιζιά
ἴσ' τὸ βλάκα τὸ γαμπρὸ θὰ σὲ πετάξω.

GAMIN

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ἄκουε Κωστάκης, δὸν τσιφούτης
πρῶτος βέρος τοκογλύφος,
εἶχε μιὰ γυναικὰ τρέλλα,
τοῦ παρὰ ὁ γέρο-λύκος.

Διόλου δὲν τὴν κῦτταζε
κι' αὐτὴ ἡ δυστυχιμένη
τὸν λυτρωτὴ τῆς ἀπὸ αὐτὸν
διὰ νὰ βρῆ προσμένει.

Σὲ λίγο βρέθηκε κι' αὐτὸς
ὠραῖος καὶ γενναῖος
ποῦ ξέρεε καὶ τραβᾶ σπαθὶ
ἕνας σπαθᾶτος νέος.

Κ' ἐνῶ ὁ πρῶτος φρόντιζε
νὰ κἀνῃ κατομύρια
ὁ ἄλλος τῆς γυναικᾶς του
τοκίζει τὰ κάτω μ ἢ ρ ι α . . .

Α-Τέλης

ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΨΥΛΛΟΣ

Νὰ ἦμουν ψύλλος ἦθελα
ναῶρης τὸν διάβολό σου
ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὰ πόδια σου
ν' ἀνέβω ἴσ' τὸ λαιμό σου.

Νὰ πέφτω μεσ' ἴσ' τὰ στήθια σου
καὶ νὰ τὰ ἀλωνίζω
ἐπάνω κάτω νὰ πηδῶ
καὶ νὰ σὲ δαιμονίζω.

Κάθε στιγμή τὰ χέρια σου
ἐπάνω μου ν' ἀπλώνῃς
νὰ σοῦ γλυστρῶ ἀδιάκοπα
καὶ σὺ νὰ μού θυμώνῃς.

Κι' εἰς τὴν χορτάσω παίζοντας
καὶ σὺ μὲ βαρνεστήσης
νὰ πέσω σὲ καλὴ μεριά
κι' ἐκεῖ νὰ μὲ ζουλήσης!

Ὁ Σπαρταριστός

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Μ. Φ.
(Νεάπολις).

Κάθεται ἴσ' τὸ παραθύρι
τὴν οὐρὰ τῆς γάτας σύρει
Κι' ὅλο ξεκαρδιζέται.
Τὶ ἀστεῖο ἔχει ἡ οὐρὰ
Ἦ πολύτροχη, ἢ χονδρὰ
Μπρὸς τῆς σᾶν κοροδίζεσαι;

Τὸ Γαῖδουράγκαθο

ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ἦσουν ντυμένη ντεκολτέ κι' ἐχόρευε με χάρι
καὶ ἐλαχτάριζαν γιὰ σὲ οἱ ἄλλοι χορευταί.
Μὰ καὶ ποῦ σοῦ μπερδεύτηκε λιγάκι τὸ ποδάρι
καὶ ἐξαπλώθηκε φαρδύνα, ἐπήραμε χαμπάρι
πῶς κι' ἀπὸ κάτω ἔτυχε νὰ εἶσαι ντεκολτέ.
Enfant Gâté

ΣΕ ΜΙΑ ΑΡΝΟΥΒΩ

Νέα σὺ κι' ἔχεις ἄνδρα
ἕνα γέρο ξεκουτιάρη;
Ἦ! κυρὰ μου τί σκληριά!
Πρέπει ἐσένα δίχως ἄλλο
παλληκάρι νὰ σὲ πάρη
νὰ σὲ στρώσῃ ἴσ' τὴ δουλειά! . . .
Ὁ Σπαρταριστός.

ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ

Πηγαίναμ' ἔξω σ' τὸν ἀγρὸ
Γιὰ γλέντι οἱ δὲν μας μιὰ φορὰ
— «Τρέχουμε», πρότευνα ἐγὼ.
— «Ναί,» λέει κείνη μὲ χαρά.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ τρέχαμε μαζὸν,
Πόσο, θυμᾶμαι, γέλασα
Γλυστρᾶ, ξεπλώνεται στὴ γῆ. . . .
Κ' ἔτσι ἐγὼ τὴν π ἐ ρ α σ α .

Τὸ Στραδόξυλο.

ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

— Καλορίζικοι! .. Νά ζήσεις. "Ε γιά πέτσι μου, ποιος από τους δύο σας κοιμάται δεξιά, και ποιος άριστερά;
 — "Όχι καυμένο... Τώρα γυρνάει δεξιά και άριστερά...
 "Αμ δέν είνε ούτε οτιώ μέρες ποῦ παντρευτήκαμε ...

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

— "Όρατο τό πουλί τού κειμένου σου! .. Ποῦ τό βρήκες "Ελένη;
 — Τί σέ μέλει! .. Τό ένα πουλί έφαγε τό άλλο ...

ΞΕΝΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣΣ

"Η διάσημος άγγλις ηθοποιός Καίτη Πρέζλες τό δράμα «τό Ραταβού» κατά τό διάλειμμα της α' πράξεως ...

— Τι κάνεις βρε παιχτόπαιδο αὐτοῦ πάνω;
 — Παίζω βόλους ..
 — Βρε τό κατσυγάριο .. Μπορείς νά κ τ υ π ή σ η ς τόν μεσαῖον;
 — "Αμ, δέν πήγα ἀκόμη σὺ Γυμνάσιον ...

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ:

ΜΩΨ = Τῆς Ἑβδομάδος.
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ = Διηγήματα
ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ = Ἀριστοκρατία.

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ Πέμπτην

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

12 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 12

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΚΑΣ
ΦΛΟΡΙΝΤΟΡ
ΣΤΡΑΒΟΥΣΛΟ

ΡΕΠΟΡΤΕΡ: ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ — ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ — ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία Δραχ. 6.—Ἐξάμηνος Δραχ. 3,50.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΦΛΕΡΤ

— ΑΘΗΝΑΙ

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας Ἀκτίνες Ραϊνγκεν. Τὸ κυνηγετικὸν πολὺ καλὸν καὶ δι' αὐτὸ θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς.
Πολὺ ὠραία τὰ Ἀπρόπτα τοῦ Κήπου φιλτατε Σαράκ. Σινάμ καὶ θὰ δημοσιευθούσιν.

στῶ πολὺ διὰ τὰς ὠραίας εἰκόνας ποῦ μοῦ στέλλεις. Καλλιτεχνικώταται εἶναι.

Τὸ ποίημά σου πολὺ μὲ κολακεύει:

Πετεινέ, μιὰ ματιὰ σου σ' ὅποια πέση
Εἶνε προσταγὴ μεγάλη,

Εὐχαριστῶ, φίλτατε, καίτοι νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔτσι μεταξὺ μας, δὲν σ' ἐκβιάζει ἀλλὰ ἐγὼ!

Εὐχαριστῶ κ. Τάκη Καν. Τιμὴ διὰ τὸ «Φλέρτ» νὰ γράφῃ ἕνας λόγιος, ὅπως ὑμεῖς, εἰς τὸ φύλλον μου. Τὸ ποίημά σας ἀριστον, καίπερ κατ' ἀρχὰς ὁ Πετεινὸς μου ἐνόμισεν ὅτι θὰ εἶνε καμμια περικοπὴ τῆς «Ἱερουσαλήμ».

Ὁραία ἡ μαγειρικὴ σου Μπεκρη καὶ θὰ δημοσιευθῆ κατ' αὐτάς.

Καλημέρα καπετὰν Σολὸβ Συναϊγήρα. Σ' ἀρέσει λοιπὸν καὶ ἡ μικρούλα καὶ ἡ μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ μ' ἐρωτᾷ:

Τώρα πές μου ποιά ἀπ' ταῖς δύο
Πετεινέ μου νὰ διαλέξω
σοῦ ζητῶ μιάν σου γνώμην
στή γρηουλά γιὰ νὰ τρέξω.

Λοιπὸν τρέξε στήν γρηά καὶ θὰ σοῦ εἰπῆ αὐτὴ. Ἄλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἅμα ἰδῆς τὴν γρηά θὰ ἀφήσῃς τὰς δύο ἄλλας καὶ θὰ πιάσῃς μ' αὐτὴν δουλειά.

Ἄλλὰ τὰ παράπονά σου — τὰ ἄδικα — μὲ κάμνουν νὰ γελῶ καθὼς ἀρχίσουν:

Ἀξιώτιμε τοῦ «Φλέρτ» Διευθυντά
Ἡ καρδιά μου Σᾶς χαιρετᾷ.

Ἐχε ὑπ' ὄψιν σου πολυαγάπητε ὅτι πάντοτε σὲ ἀγαπῶ.
Πολὺ μὲ κολακεύεις φίλτατε Ἀρχίδαμε. Τὸ διὰ τὸ γραφεῖον μου ποίημά σου εἶνε μὲ πολλὴν εὐγένειαν γραμμένο, καίτοι δὲν ἀποδίδει τελείως ἢ ἔγω λάθος; — τὴν ἀλήθειαν:

Εἰς τὸ Κοτέτσι σου κι' ἐγὼ
Λατρευτέ μας Πετεινέ
Προχθὲς καθὼς θυμᾶσαι
Ἦλθα κ' ἐγὼ, κλεινέ.

Εἰς τὸ Γραφεῖο δηλαδὴ
Τοῦ «Φλέρτ» τοῦ λατρευτοῦ μας!
Μὰ πές μου τώρα Πετεινέ,
Λατρεία τοῦ λαοῦ μας:

Κοτέτσι λέγεις σὺ αὐτὸ
Ἦγουν γραφεῖον ἀπ' τὰ κοινά;
Ἡ σαλονάκι ἐκτακτο
Κι' ἀπὸ τὰ τιτὸ πολλῶν τρανά;

Τί τάπητες! τί ἐπιπλα!
Τί πολυτέλεια αὐτὴ!
Ὡ, ναί, διὰ νὰ δέχῃσαι
Κάθε κυρία πεταχτή.

Εὐχαριστῶ πολυαγάπητε φίλε. Τὸ ποίημά σου εἶνε πολὺ καλόν, ἀλλὰ σήμερον σοῦ δημοσιεύω ἄλλο.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆτε νὰ μοῦ τὸ κρύψετε, ἐγὼ τὸ ἔγω ἐννοῶσι ὅτι εἶσθε δεσποινίς γλυκεῖα μου Michel. Εἶσθε

πολὺ εὐγενῆς, ὠραία μοι κοπέλλα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Πολὺ μὲ ἐνθαρρύνετε μὲ τὸ ὠραῖον ποίημά σας:

Σὺ ὦ, Πετεινέ σκληρὸ,
καὶ τῶν κοριτσιῶν κλεινέ,
ὃ διώκτα τρομερὸ,
ἀλλ' ἐν τούτοις ποθητὸ.

Εἰς τοὺς νέους ποῦ τοὺς λές
τὸ τί κάνει ἢ κάθε μιὰ
στὰ κορίτσια μαρτυρᾷς
ὅσα κάνουν τὰ παιδιὰ.

Ποτὲ δὲν ὑποθέτω ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεσθε τὴν λέξιν «Ἀπαγε», ἀλλὰ πολὺ θὰ ἐπεθύμουν τὸ ἄλλο. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶνε εὐτυχῆς ὁ Πετεινὸς μου ἂν σᾶς γνωρίσῃ. Δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μοῦ στέλλετε ὅ, τι θέλετε.

Εὐχαριστῶ πολὺ φίλε Ἦμα. Ἐκεῖνο εἰς τὸ προσεχές.
Ἐξυπνότατα εἶπα ὅσα μοῦ γράφεις φίλε Savatiané

Μὰ γιατί νὰ στείλῃς ἀργὰ τὴν ἐπιστολὴν σου; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἔλαβα.

Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ γράφετε εἰς τὸ προσεχές φύλλον μου θὰ δημοσιευθῆ. Φωτεινὴ Ἀστὴρ ἀνυπερβέτως.

— ΕἰΡΑΙΕΥΣ

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας κ. Κώστα Κ-η. Τὸ ποίημα καλόν. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ καμμιά μισοτρίβη θὰ φροντίσουμε νὰ σὲ παντρέψουμε.

Καὶ πάλιν μὲ ἐνεθυμήθης ἀγαπημένον μου Enfant Gâté. Τὸ ποίημά σου ἀριστον ὅπως πάντοτε, ἀλλὰ γιατί δὲν στέλλεις καὶ ἄλλα;

Ἡ ἐπιστολὴ σου πολὺ μὲ ἠυχαρίστησε ἐνδοξέ μου Adorateur des filles. Ἡ γελοιογραφία πολὺ εὐφυῆς καὶ τὰ διὰ τὸ «Πεταχτὸ» ἐδημοσιεύθησαν. Νὰ στέλλῃς πάντοτε. Μάλιστα ἔχω τὰ φύλλα ἐκεῖνα ποῦ ζητεῖτε ἀγαπητὴ Νέρον τῆς Μαριούλας.

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου Κόκκινον Πουκαμισάκι. Τὰ ποιήματά σου εἰς τὸ προσεχές.

Εἶσαι ἕξοχος σήμερα Μοσχομάγκα. Τὸ ποίημά σου πολὺ μὲ κολακεύει:

Ἀγαπητό μου «Φλέρτ», ποῦ ἠδονὰς σκορπίζεις
Καὶ μὲ χαμόγελο γλυκὸ τὰ χεῖλιά μου στολίζεις
Πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ; πῶς νὰ μὴ σὲ λατρεύω;
Τὴν χάριν σου τὴν ἀφάρτη πῶς νὰ μὴ τὴν ζηλεύω;
Σοῦ εὐχομαι λοιπὸν, μεγάλην εὐτυχίαν
Καὶ τὴν μεγίστην πάντοτε, πρώτην κυκλοφορίαν.

Εὐχαριστῶ ἀγαπητέ. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἔγω τὴν πρώτην κυκλοφορίαν ἄλλ' ἔχω ἐπίσης καὶ τὴν πρωτίστην εἰς τὰ φοβερά ἔξοδα. Τὰ διὰ τὸ «Πεταχτὸ» τὰ βλέπεις δημοσιευμένα.

Ὁραία τὰ ποιήματά σας Λιάκο Χωρὶς ἄλλο θὰ δημοσιευθούσιν.

Καὶ τὴν ἰδικὴν σας ἐπιστολὴν ἔλαβον κ. Π. Γεωργίου. Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ γράφετε εὐχαρίστως θὰ τὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές φύλλον μου.

Ἐπίσης κ. Τοῖν-τοῦ-λίγκ. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶσθε ὁ Ἰδιος μὲ τὸν ἄνωτέρω κύριον.

Ἔλαβον τὰς καρικατούρας καὶ τὰ dessin ἀγαπητότατε adorateur de femmes. Θὰ γίνῃ μικρὰ τροποποίησις ἐπ' αὐτῶν καὶ θὰ δημοσιευθούσιν εἰς τὸ ποίημα καὶ τὰ διὰ τὸ «Πεταχτὸ» εἰς τὸ προσεχές φύλλον μου θὰ εἶνε δημοσιευμένα.

— ΣΠΑΡΧΙΑ

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας κ. Χ. Δημητριάδην (Καρπενήσιον) καὶ θὰ σπεύσω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας σας.
Τὸ μιλλιέτο σου, τὸ ἔλαβα γλυκὲ φίλε Παν. Κ. (Μέγαρο). Πῶς τὰ περνᾷς; Γὰρ θυμῶσού!.. Τί θὰ λένε ἄραγε;..

Ποῖς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ μείνουν ἀδημοσιεύτα τὰ ποιήματά σου Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (Ζάκυνθον). Μὲ τὴν σειρὰν των ὅμως πηγαίνουν εἰς ἀγαπητόν μου.

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου νεαρέ μου Ἀεγ. Γκ. (Πύργον) καὶ καθὼς εἶδες ἐσπεύσα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιθυμιῶν σου. Τί κάνει ὁ μαρτύριμα ἔφορος; Δὲν ἐγῆρασε ἀκόμη;

Ἀκουσε ἀγαπητέ Τρέχα-Γύρνε (Βόλον). Φ λ ε ρ τ εἶνε λέξις Γερμανικὴ καὶ σημαίνει ἔλαφρον κόρτε... Τὸ διὰ

τὸ «Πεταχτὸ» τὸ βλέπετε δημοσιευμένον. Δύνασαι νὰ μοῦ στέλλῃς πάντοτε Βολιώτικα νέα.

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου φίλε Ζηλιάρη (Πάτραι) καὶ μὲ χαρὰν ἐξετέλεσα τὴν παράκλησίν σου.

Ἡ παράκλησίς σας ἐξετελέσθη φίλη Μάσις Χαλκίδος καὶ εἶσθε εὐχαριστημένον ὑποθέτω.

Ἀγαπητότατε Γιάννη Μάγκα (Κόρινθον) ὁ συνεργάτης μου κ. Α-Τέλης σὲ συγχαίρει διὰ τὰ ποιήματά σου. Μάλιστα θὰ ἔλθῃ μὲ ποδήλατον καμμιά μέρα νὰ σὲ ἰδῇ.

Στείλατε κανὲν ἄλλο ἀγαπητέ μου Μαρσέλ (Κύθηρα) διότι ἐκεῖνο, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς παρέπεσε. Συγγνώμην.

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν Πατριῶν Ἐνοστιανῆ (Πάτρας). Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἐδιάβασε καὶ ὁ συνεργάτης μου κ. Γ. Μάγκας. Συλλογίζεσαι τώρα τί λέμε μεταξὺ μας γιὰ σένα καλὸ παιδί — τί παιδί ποῦ εἶσαι παντρεμμένος καὶ δὴ χορευάμενος —. Τὸ ποίημα θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἀναμένω τὰς κάρτ-ποστάλ.

Εὐχαριστῶ πολὺ κ. Πάλμουρα. (Λαμῖαν). Ἡ καλωσύνη σας εἶνε μεγάλη. Τὰ διὰ τὸ «Πεταχτὸ» εἰς τὸ προσεχές ἀναμφιβόλως.

— ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Δὲν ἔλαβα τίποτε ἐκ μέρους τοῦ κ. Τσουδεροῦ ἀγαπητέ Φηλορείτη (Ἡράκλειον Κρήτης). Πῶς αὐτὸ τὸ λάθος;

Πολὺ καλὸν τὸ πρόβλημα φίλε Ἡθικὸς Corrupteur (Ἡράκλειον), καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

Εὐχαριστῶ πολὺ κ. Βασιλειάδην (Κωνσταντινούπολιν).

Σᾶς παρακαλῶ θερμῶς ὅπως ἐνεργήσῃτε κατὰ τὸ δυνατόν ὑπὲρ τῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου μου εἰς τὴν πόλιν σας, καὶ ὁ Πετεινὸς μου θὰ σᾶς εἶναι ὑπόχρεως, εἰάν λάβῃ τὰς περὶ τούτου δηγίγιας σας.

Ἡ παράκλησίς σου ἐξετελέσθη φίλε Κατάσκοπε (Ἡράκλειον) καὶ εἶσαι εὐχαριστημένον ὑποθέτω.

Ἔλαβον τὴν ὠραίαν σας κάρτ-ποστάλ φίλε Σιλεμνίδη (Σμύρνην). Ἀτυχῶς ἡμερολόγιον δὲν ἐξέδωκα.

Θὰ σπεύσω νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν διαταγὴν σας κ. Ἰωαννίδην (Κωνσταντινούπολιν). Εὐχαριστῶ πολὺ.

Τὸ κατεπεῖγον διὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ τηλεγράφου σας ἔλαβον κ. Βοχ. (Ἡράκλειον). Μὰ τί θέλετε νὰ κάμω τώρα; Εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας δὲν ἔχετε τὸ ὄνομά σας ἀλλὰ ψευδώνυμον. Ποῦ νὰ διακρίνω λοιπὸν τώρα ἐγὼ ποία εἶνε ἡ ἐπιστολὴ σας μέσα εἰς τὰς τόσας ἐξ Ἡρακλείου ποῦ ἔχω!

Χαίρετε

Τ Ο Φ Λ Ε Ρ Τ

Το Διαγωνισμάκι Μας

Ποιά ἔχει εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ρεκόρ εἰς τὸ κόρτε;

Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου. Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἀπὸ τοὺς ἐνδοξότερους κορυφαίους τῶν Ἀθηνῶν, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ ἀναγγελοῦμεν, θὰ συνέλθῃ ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Πετεινοῦ καὶ θὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν λύσεων.

Τὸ «Φλέρτ» εἶνε ὑποχρεωμένον νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα τῆς (cliché), διὰ τοῦτο τὴν φωτογραφίαν τῆς πάσης δυνάμει καὶ παντὶ μέσῳ θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ἐπιτύχῃ.

Θὰ δημοσιευθῆ τὸ ὄνομά τῆς καὶ πάσα σχετικὴ περὶ αὐτῆς λεπτομέρεια.

Ἐμπρὸς λοιπὸν...

Ὁ λόγος θὰ λάβῃ βραβεῖον 15 χρυσὰ φράγκα καὶ μιαν ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ «Φλέρτ».

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ζητείται ὁ Λύτης.....

Ο ΚΡΥΟΣ

(Ἀνάγκη ἀπὸ ἑνὸς βελήκη κίρκου σελι-
γάρα, ποὺ μᾶς κάνει τώρα τὸν σερβιτόρο)...

- Νόρθω κι' ἐγὼ κοιτᾷ σου Μαργαρίτα μου;
- Ναί, εἶπα γιατί εἶκοσ' ἢ γρανίτα μου...
- Νὰ εἰπῶ νὰ φέρῃ ἄλλη τὴν γρανίτα;
- Ἄ μὰ... Ἐλα κοιτᾷ ἐσὸ κι' αὐτὴ παγώνει...

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

- Μὰ καὶ μὲν εἶσαι σὺν σὺραγκο-
τάγκος!
- Ἄμ, τί θέλεις νὰ ἦμαι, ἀφοῦ εἶμαι
μαζὶ σου; Σὺν ἄνδρατος...

- Ἄσι μοι, οὐρὴ χαντακουμέν' νὰ σὲ γγίξου κάνει μ'...
- Ἐδῶ δὲν γκίξουνε βρέ, . . πληρώνουνε!...

ΓΚΑΒΑ ΛΟΓΙΑ

- Καθμένη καλὴ εἶσαι... Μὰ εἶπα ποῦ
ἔχεις ἕνα μάτι...
- Ἐ, καλὴ μήπως ἐσὸ μὲ θέλεις γιὰ τὰ
μάτια;

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΕΜΙΝΤΙ

- Σὰς ἀφέσουν τὰ ποῦρα;
- Μόνον τὸ ἰδικόν σας...

